

ken om de mange opspilede Øjne omkring i Logerne og om Sladderer, der nu fik travlt. Men først og fremmest tænkte hun paa sin stakkels Mor, som vilde forgaa af Sorg. Og alligevel var der Øjeblikke, da hun glemte det altsammen for Trykket af den Arm, der laa om hendes Liv, og for hans mørkeblaa Øjne, som hun ikke saa, men hvis fortrolige Blik hun følte under Dansen som en brændende Gennemrisling.

Efter at de var kommen Salen to Gange rundt, standsede hun og forlangte at komme bort. Hendes Væsen begyndte at gøre Karsten urolig. Hun havde endnu ikke sagt et Ord til ham. Paa Vejen ud gennem Gangene kunde de ikke komme til at tale sammen paa Grund af de mange Mennesker. Og nu dukkede Fru Bertha og Professoren op for Enden af Basargangen. Fru Bertha var bleven urolig over deres lange Fraværelse. Jytte skyndte sig straks hen til hende for at forklare Aarsagen.

„Der var ikke til at komme til. Gulvet var aldeles overfyldt. Men nu tager vi hjem, Mor, ikke sandt?“

Fru Bertha bad sin Nevø om at skaffe dem en Vogn.

Mens Professoren var borte, ledsagede Karsten From Damerne til Garderoben. Ængstelig bevægede han sig omkring Jytte for at faa Lov til at hjælpe hende Aftenkaaben paa, og bagefter fulgte han med ned til Vognen i Haab om et Tegn paa Naade eller i hvert Fald paa Tilgivelse.

Jytte forstod det godt; men Moderens Øjne slap dem ikke et Sekund, og hun maatte skilles fra ham med et intetsigende Haandtryk.

Karsten From vendte modløs tilbage til Balsalen. Det var hans Hensigt at styrte sig ud i Hvirvelen for at trøste sig for det Nederlag, han igen mente at have lidt. Men paa Vejen vendte han om. Han vilde hjem.

Et Øjeblik efter kørte han bort fra Festen i fortvivlet Sindsstemning.